

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

**Prosinec 2025
Ročník 6, číslo 62**

*Lepší je zakončení věci než její počátek,
lepší je trpělivost nežli povýšenost.
(Kazatel 7,8)*

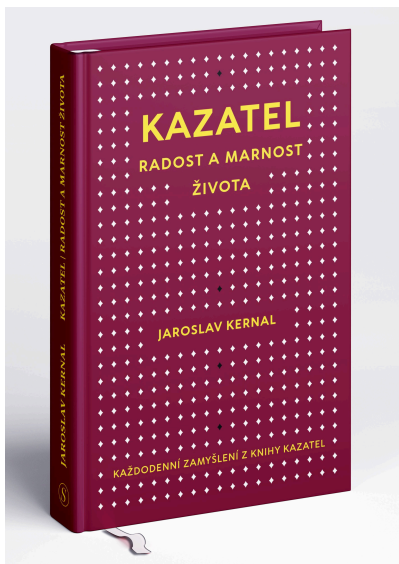
OBSAH

Soli Deo Gloria	3
Narození Pána slávy	4
Vycházející z výsosti (Lk 1,76–79)	5
V jeslích i v hrobě	15
Pochybné diagnózy: vytváření nemocí	20
Biblická reakce na uzavření církvi a opatření proti covidu	23
Co je to duchovní manipulace?	30
Evangelijní poslušnost	33

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Časopis je rozeslán bezplatně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka, s.r.o.,
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

QR Platba

Kazatel: **Radost a marnost života** *Jaroslav Kernal*

K vydání připravujeme třetí knihu každodenních zamyšlení, tentokrát z knihy Kazatel.

Pro tuto chvíli to bude poslední kniha těchto zamyšlení, spolu s Žalmý a Příslovími.

Kniha vyjde na začátku nového roku.

Ohledně předprodeje knihy sledujte informace na našich stránkách.

Cena knihy v předprodeji bude 280,- Kč (plná cena bude 365,- Kč).

SOLI DEO GLORIA

Předsevzal jsem si, že moudře propátrám a prozkoumám vše, co se pod nebem děje. (Kaz 1,13)

Král Šalomoun dostal od Boha darem velikou moudrost, takže „převýšila moudrost všech synů dávnověku i všechnu moudrost egyptskou“ (1Kr 5,10). A co v této své moudrosti udělal moudrý král? Rozhodl se, že moudře prozkoumá a propátrá vše, co se pod sluncem děje, že získá moudrost! Skutečná moudrost však nezačíná u pozorování toho, co se děje kolem nás, ale začíná u bázně před Hospodinem a ruku v ruce s ní jde oddělení se od hříchu. A přes všechny Šalomounovy pády ani tato moudrost mu nakonec nechyběla, jak ukazují verše ze závěru této knihy, kde čteme: „Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí“ (Kaz 12,13).

Milí čtenáři, držíte v rukou poslední číslo Soli Deo Gloria v tomto roce. Mockrát vám děkuji za vaši vytrvalou přízeň. Budu rád, když tuto práci podpoříte nákupem některé z námi vydaných knih ideálně prostřednictvím našeho e-shopu, protože jen takto jde celá částka za knihu na účet spolku Soli Deo Gloria. Chtěl bych vás také poprosit, zda byste mohli doporučit časopis dalším křesťanům, které kolem sebe máte.

Podobně jako je to každý prosinec, i v tomto čísle se zaměřujeme na první příchod Pána Ježíše Krista, ať už v krátkém komentáři Charlese Spurgeonova (*Narození Pána slávy*), nebo v kázání Jana Karafiáta (*V jestlich i v hrobě*) a v mém kázání (*Vycházející z výsosti*). Kromě toho zde najdete pár dalších článků, které se věnují nešvarům, s nimiž se setkáváme jak ve společnosti, tak i v církvi. *Pochybné diagnózy* od Alana Thomase, staršího reformovaného baptistického sboru a psychiatra, článek o duchovní manipulaci a souhrn kázání skotského kazatele Johna-Williama Nobleho k reakci církví na covidová opatření. Celé číslo završuje výzva Stuarta Olyotta zaměřená na kříž.

Kéž vám i toto číslo poslouží k hojnému užítku a prožijete konec tohoto roku v pokoji a milosti našeho Pána. .

Jaroslav Kernal

NAROZENÍ PÁNA SLÁVY

Charles Spurgeon

„Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.“ To všechno se stalo, aby se splnilo, co řekl Hospodin ústy proroka: „Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Immanuel“, to jest přeloženo „Bůh s námi“. (Mt 1,21–23)

Pán slávy se narodil jako Syn člověka a podle Božího příkazu a lidskými ústy byl pojmenován *Ježíš*, Spasitel. Je tím, čím je pojmenován. On nás zachraňuje od trestu a viny za hřích – a poté od špatných následků a zlé moci hříchu. To činí pro „svůj lid“, dokonce pro všechny, kdo v něj věří. Je to v jeho přirozenosti, jak vidíme na skutečnosti, že jeho jméno je *Ježíš* – Spasitel. Stále ho tak nazýváme, protože nás i v těchto posledních dnech stále zachraňuje. Pojďme a zvěstujme jeho jméno mezi lidmi, protože on zachrání i ostatní.

Kdo by si pomyslel, že proroctví obsažené v Izaiášovi 7,14 se mohlo týkat našeho Pána? Jednoho dne objevíme v inspirovaném Slově mnohem více, než můžeme vidět dnes. Možná je pro naše pochopení proroctví nutné, abychom viděli, jak se skutečně naplňuje. Jak slepé máme oči!

Je příjemné si všimnout, že podle tohoto verše a verše dvacátého prvního znamenají *Immanuel* a *Ježíš* totéž. „Bůh s námi“ je náš Spasitel. Je s námi jako Bůh záměrně, aby nás spasil. Vtělení Ježíše je naše spása.

Aby Josefa povzbudil, a pomohl mu rozhodnout se, připomněl mu anděl Písmo svaté. A skutečně, když se nacházíme v dilematu, nic nám nedává takovou jistotu, že máme jít vpřed, jako posvátná slova vrytá do srdce. Jak dobře musel Josef znát proroky, že se mu jejich slova zjevila ve snu! Pane, ať už čtu tvé Slovo, když jsem vzhůru, nebo mi je připomínáš ve spánku, je pro mě vždy drahocenné!

Ale ty, Pane Ježíši, Bůh s námi, jsi nám ještě dražší; a psané Slovo je vzácné především proto, že hovoří o tobě, vtěleném Slově.

VYCHÁZEJÍCÍ Z VÝSOSTI (LK 1,76–79)

Jaroslav Kernal

V první kapitole Lukášova evangelia jsou zaznamenané události, které se staly ještě před Ježíšovým narozením. Je zde proroctví, které se týká Krista samotného a také jeho bezprostředního předchůdce, Jana Křtitele. Vyřkl ho otec Jana Křtitele, Zachariáš, těsně po Janově narození. Vyřkl ho nad svým nově narozeným synem, jemuž dal podle příkazu anděla jméno Jan a ukazuje v něm na příchod, původ a poslání Spasitele, jemuž Jan, později nazvaný Křtitel, bude připravovat cestu.

I. Příchod Spasitele

A ty, synu, budeš nazván prorokem Nejvyššího, neboť půjdeš před Pánem, abys mu připravil cestu a dal jeho lidu poznat spásu v odpuštění hříchů, pro slitování a milosrdenství našeho Boha, jímž nás navštíví Vycházející z výsosti ... (Lk 1,76–78)

Zachariáš mluví ke svému právě narozenému synovi. Po devíti měsících se Zachariášovi rozvázal jazyk. Když mu anděl řekl, že se mu narodí syn, Zachariáš nevěřil, a proto anděl svázal jeho jazyk, takže nemohl mluvit až do okamžiku pojmenování syna. Když po narození syna, napsal na tabulku, že jeho jméno bude Jan, rozvázal se mu jazyk a chválil Boha. Verše, které máme před sebou, jsou vrcholem jeho chvály. A není to chvála jeho syna, ale chvála syna Božího. Zachariášův syn bude jeho prorokem a podle proroctví Izajáše, půjde před Pánem, aby mu připravil cestu, volal lidi k pokání a dal jim poznat spásu v odpuštění hříchů. Přesně to Jan Křtitel dělal. Všude kázal a volal lidi k tomu, aby činili pokání a věřili v toho, který přichází po něm – v Ježíše Krista. A právě sem směřuje i sedmdesátý osmý verš. Bůh navštíví svůj lid. Bůh sestoupí ke svému lidu. Bůh přijde. Nyní je to jisté – to jsou slova Zachariáše. Už o několik veršů dříve Zachariáš prohlašuje, že Bůh přišel ke svému lidu, že Bůh vzbudil Davidova potomka, krále Izraele, mocného spasitele, svého služebníka – a tím není nikdo jiný, než Ježíš Kristus.

Zachariáš mluví o tom (v. 68), že už se to stalo. A skutečně už to tak bylo. V době, kdy Zachariášova manželka Alžběta už byla šest měsíců těhotná, setkal se anděl s dívkou jménem Marie, která byla příbuzná Alžběty. Anděl jí oznámil, že počne mocí Ducha svatého, otěhotní a porodí syna, který bude svatý a bude to Syn Boží (Lk 1,35). Marie spěchala za Alžbětou a obě se radovaly z Božího díla. Zachariášova chvála je ohlaselem toho, co se stalo. Proto mluví o Božím navštívení v minulém čase (Lk 1,68) a následně i v budoucím. To Slovo, Kristus, už se stávalo tělem. V době, kdy Zachariáš říká tato slova, už se spasitel formuje v Mariině lůně, aby za dalších šest měsíců vstoupil do temnoty tohoto světa.

Bylo to symbolické, že se Ježíš narodil v noci. Uprostřed noci přišel na svět ten, který je světlem světa. To světlo osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět (J 1,9) a jednoho dne ozáří celý svět, jako blesk ozařuje oblohu. Když se Ježíš narodil, obloha blízko Betléma se rozzářila slávou nebeských andělských zástupů, které zvěstovaly pastýřům, že se jim narodil Spasitel, Kristus. Až přijde podruhé, přijde jako blesk soudu, jako plamen a oheň, který zachvátí celý svět ležící v temnotě hříchu. Zachariáš v tuto chvíli mluví o prvním příchodu Krista, o jeho narození do světa. Raduje se z toho, že Pán přichází. Raduje se z toho, že se naplňují dávná proroctví, že běh světa spěje ke svému vrcholu, k vtělení Božího syna, k příchodu zaslíbeného spasitele a krále.

Jak Zachariáš mluví o příchodu Spasitele? Proč přichází? Pro slitování a milosrdenství našeho Boha. Bůh je plný slitování. Použitá slova mluví o niterném soucitu, o pohnutém srdci, o milosrdenství, které vychází z nitra. Mluví se tu o Boží podstatě, o svatém charakteru samotného Boha, který je slitovným Bohem, je milosrdný a plný soucitu. Musíme však vidět také druhou stránku celé věci – je tady člověk, který potřebuje zachránit. To je motto Lukášova evangelia. Ježíš přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo (Lk 19,10).

Ježíš nepřišel pro zdravé, ale přišel jako lékař za nemocnými. Nepřišel volat k pokání spravedlivé, ale hříšníky (Lk 5,31–32). To řekl farizeům, kteří se sami o sobě domnívali, že jsou spravedliví, že jsou duchovně zdraví, že nepotřebují uzdravit duši ani ji zachránit před věčným zahynutím. Stejně je to dnes – tolik lidí je lhotejných k tomu nejvzácnějšímu, co jim Bůh dal! Vůbec je nezajímá jejich duše. Nestarají se o věčnost,

nechtějí přemýšlet o tom, co se stane po smrti jejich těla. Utěšují marnou a prázdnou nadějí, která ve skutečnosti žádnou nadějí není, že po smrti nebude nic. To není žádná naděje – prázdnota, temnota, nicota... Jestli je toto údělem člověka, potom jsme ubohá stvoření a nejsme na tom líp než kámen. Jsme na tom hůř než kámen, protože on nic necítí, ale my zakoušíme bolesti, trápení, soužení a všechny nesnáze spojené s lidským životem. A proč? Aby jednoho dne přišlo nic!

Jak se na to ale dívá Bůh? Bůh stvořil člověka, dal mu život – tělesný i duchovní, přijde den, kdy bude chtít složit účty. A Bible vydává velmi jasné svědectví o každém člověku – že není člověk, který by nezhřešil.

Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy. (Ř 3,23; 6,23)

Každý člověk si zaslouží spravedlivou mzdu, tedy to, co mu náleží, za svůj život, za své hříchy. A tou mzdou je smrt. Věčná smrt daleko od Boha, který je zdrojem života a od jeho slávy. Věčná vědomá smrt v odloučení, samotě, trápení, bez světla, bez naděje, bez radosti a pokoje. Proto Zachariáš mluví o odpuštění hříchů, proto mluví o spasiteli, který přichází na svět, proto mluví o slitování a milosrdenství našeho Boha.

Nejsou to lidské hříchy, které by nutily Boha být milosrdný, ale je to jeho podstata, jeho charakter, jeho láska, která ho vedla k tomu, že připravil cestu spasení, že před stvořením světa připravil plán záchrany:

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (J 3,16)

Ve svém milosrdenství Bůh připravil způsob, jak se člověk může zbavit svých hříchů a dosáhnout Boží spravedlnosti a žít. Tím prostředkem je Boží syn, Ježíš Kristus. Celých patnáct století, kdy postupně vznikal Starý zákon, proroci dosvědčovali toto spasení a zjevovali o něm stále více. Zachariáš nyní vidí, že to vše dochází naplnění, protože Boží syn se stal člověkem, narodil se v těle, jako má člověk a na lidském těle odsoudí hřích. Každý, kdo uvěří v tento Boží způsob ospravedlnění člověka, tím nejenom dá Bohu za pravdu, ale bude zachráněn pro věčnost. Proto se Zachariáš tolik raduje z narození Spasitele.

Co o tomto Spasiteli Zachariáš říká? Kdo je tento Spasitel? Narodí se z ženy, bude to malé dítě, stejné jako každé jiné. Lukáš ve druhé kapitole mluví o tom, jak byl Ježíš osmého dne po narození obřezán stejně jako každý jiný židovský chlapec. Ale je to všechno o původu Krista? Co říká náš text? Jsou zde trochu zvláštní slova:

II. Původ Spasitele

*... pro slitování a milosrdenství našeho Boha, jímž nás navštíví
Vycházející z výsosti. (Lk 1,78)*

Gramatika tohoto verše dosvědčuje božský původ Krista. Bůh sám navštíví svůj lid jako „Vycházející z výsosti“. Bůh se stane člověkem a na lidském těle odsoudí hříchy. Druhá osoba Boží trojice, Boží syn, kterého můžeme před jeho vtělením vidět na mnoha místech Starého zákona, přijde v těle. Apoštol Jan píše, že Boží syn je Slovo s velkým „S“, Slovo, které věčně vychází z Otcových úst. Toto Slovo bylo u Boha, Bůh byl to Slovo, a to se stalo tělem a přebývalo mezi námi (J 1,14). Jan dodává:

*Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený
Syn, plný milosti a pravdy. (J 1,14)*

To jsou slova plná vznešenosti a nádhery. To je popis Božího syna.

Podobným způsobem se vyjadřuje také Lukáš, když používá slova „vycházející z výsosti“. Je velmi obtížné přeložit tato dvě slova, protože jsou to slova, která jsou nabitá významem. Musíme se u nich zastavit, protože nám odhalují původ Mesiáše. Zachariáš velmi dobře porozuměl tomu, kdo je Boží syn, pochopil podstatu a původ svého Spasitele.

To první slovo, které máme v ekumenickém překladu přeložené jako „vycházející“, je slovo, které se ve všech ostatních případech v Novém zákoně překládá jako východ ve smyslu světové strany. Když se Kristus narodil, přišli mudrci z východu (je tam stejné slovo), kteří na východě (totéž slovo) uviděli jeho hvězdu. Je to slovo, které se dá použít o východu slunce (o tom okamžiku), takže Žilka překládá jako „slunce vycházející z výsosti“, jiné překlady mluví o „rozbřesku z výsosti“ (Pavlík), (Žilka), „svítání shůry“ (B21), „úsvit z výsosti“ (ČSP).

Překladatelé v tomto případě zdůraznili bezprostřední kontext, protože následující verš mluví o tom, že zazáří těm, kdo jsou v temnotě a ve stínu smrti. Ano, Kristus je světlem světa (J 8,12) a kdo ho následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života. O tom mluví David:

Když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo. (Ž 36,10)

Ježíš je světlem a kdo ho následuje, má život věčný. On je světlem, které vzchází v temnotách.

Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo. (Iz 9,1)

Tato slova použil Zachariáš v následujícím verši. Ježíš je velikým světlem, které přišlo na svět. Ježíš zazáří každému, koho Bůh probudí z mrtvých svou mocí, kterou i Krista vzkřísil z mrtvých. Každý, kdo činí pokání a věří v Ježíše Krista, už nemusí bloudit ani tápat v temnotě světa a ve tmě hříchu, protože má světlo života. Ježíš Kristus je září samotného Boha. Autor listu Židům (dost možná také Lukáš) napsal, že Kristus je:

... odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty ... (Žd 1,3)

Je vznešenější než andělé, které převyšuje už jenom jménem, které mu bylo dáno – Ježíš znamená „Bůh zachraňuje“, a kromě toho je také Immanuel, což znamená „Bůh je s námi“ (Mt 1,21–23). V Ježíši Kristu je Bůh s námi. Odložil slávu nebe a stal se jedním z nás, stal se člověkem – do tmy lidského života zazářilo světlo.

Ale Lukáš nepoužívá to slovo „východ“ jenom takto, ale jde ještě o něco dále. Jde do Starého zákona, kde se toto řecké slovo – v řeckém překladu Starého zákona – používá na několika místech, když se mluví o zaslíbení Mesiáše. Tohoto Mesiáše nazývají „Výhonkem“.

Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy Davidovi vzbudím výhonek spravedlivý. Kralovat bude jako král a bude prozíravý a bude v zemi uplatňovat právo a spravedlnost. (Jr 23,5)

Nuže slyš, veleknězi Jošuo, ty i tvoji druhové, kteří sedí před tebou: Tito muži jsou předzvěstí toho, že přivedu svého služebníka, zvaného Výhonek. (Za 3,8)

Toto praví Hospodin zástupů: Hle, přijde muž jménem Výhonek, vyraší odspodu; ten zbuduje Hospodinův chrám. (Za 6,12)

V onen den bude výhonek Hospodinův chloubou a slávou, plod země důstojností a okrasou pro ty z Izraele, kdo vyvázli. (Iz 4,2)

Zachariáš nepochybně odkazuje na tato slova proroků. Mluví o zaslíbeném služebníkově, o králi, který bude kralovat prozíravě a bude uplatňovat spravedlnost a právo. Zachariášovi nepochybně prospělo devět nebo deset měsíců mlčení, kdy byl jeho jazyk svázán, nemohl mluvit a o to více mohl v tichosti přemýšlet nad slovy anděla, který mu oznámil narození syna, i nad příběhem Marie, která se sešla s jeho ženou. Zachariáš byl kněz v Hospodinově chrámě, potomek Árona, znal Boží slovo a nepochybně promýšlel všechna ta místa, která mluvila o Hospodinovu služebníkově, o Davidovu synovi, o synu člověka, o záchraně Božího lidu, o odpuštění hříchů. Nyní, když se mu rozvázala ústa, přetéká chválou a tato chvála je naplněná zjevením, které mu Bůh dal.

Přichází výhonek, tedy ten, který vychází, vyrůstá. Izajáš 11,1 mluví o tom, že „vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů“. To je on! Vycházející z výsosti. Tento výhonek se sice narodí Marii, ale jeho původ je na výsostech, jeho původ je nebeský. Anděl oznámil Marii, že ji zastíní sláva Nejvyššího, počne a její dítě bude svaté. Ježíš je podle těla člověkem, pochází z Marie a je potomkem krále Davida, ale jeho původ je nebeský a od věčnosti, protože k nám přišel z nebe. Sestoupil ze slávy a stal se jedním z lidí.

Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán. (Fp 2,6–11)

Zachariáš chválí a vyvyšuje Krista ještě před jeho narozením. Ale s velmi dobrým porozuměním tomu, kdo Kristus je. Je to Výhonek z výsosti, tedy z nebe, ze slávy, z nejvyšších míst. Hned dvojím způsobem tak ukazuje na původ Spasitele. Je to zaslíbený Výhonek a přichází z nebe. Nepochybně Zachariáš nerozuměl Boží trojici, ale to mu nijak nebránilo, aby chválil Boha a vyvyšoval Krista jako Božího syna, jako Boha, který se stal člověkem a v lidském těle za nás zaplatil cenu za hřích. Mluví o slávě, která přichází do světa, o Boží slávě, která bude zářit a která září i nám až dodnes. Ježíš Kristus nás stále zve, abychom přišli k němu, abychom se před ním sklonili jako před Spasitelem a králem, abychom ho vyznali jako Pána svého života a uvěřili, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých.

Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. (Ř 10,9)

Tohle je skutečné poselství Vánoc. To je důvod, proč se narodil Ježíš Kristus, proč na svět přišel Mesiáš. Proto si připomínáme jeho narození.

III. Poslání Spasitele

Mluvili jsme o příchodu Spasitele, tedy o narození Ježíše Krista. Viděli jsme také nebeský původ našeho Zachránce a nyní se dostáváme k jeho poslání. Co je tím důvodem, kvůli kterému se Boží syn stal člověkem? Náš text to říká velmi jasně:

... aby se zjevil těm, kdo jsou ve tmě a stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje. (Lk 1,79)

Ježíš přišel proto, aby se zjevil, aby se dal poznat některým lidem. Nepřišel se zjevit všem, ale přišel pro svůj lid. Je spasitelem svého lidu (Mt 1,21). Mnozí se setkali s Kristem, ale zdaleka ne všichni poznali, koho mají před sebou. Poznali ho jenom ti, kterým se dal poznat. Tak velká je temnota, ve které se kvůli svým hříchům nacházíme. Jan napsal:

Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. (J 1,10–11)

Světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. Kdo však činí pravdu, přichází ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu. (J 3,19–21)

Ježíš přišel, aby se dal poznat, aby se zjevil těm, kdo jsou v temnotě a ve stínu smrti. A všimněte si, že to je Ježíš, kdo září, kdo se zjevuje lidem, kdo se dává poznat, kdo probouzí mrtvé a kamenné lidské srdce a naplňuje ho svou láskou. Jenom ti, kterým se Kristus dal poznat, jenom ti, kterým zazářil, jsou těmi, kteří přicházejí ke světlu, kteří jsou zachraňováni. A klíčová otázka, která s tím souvisí, je, zda i ty jsi tím, komu září Kristus. Znáš Ježíše Krista? Zazářil do tvého života jako jasná hvězda jitřní, jak je také nazván (Zj 22,16)? Probudil ses z temnoty hříchu a smrti a povstal jsi k životu skrze víru v Ježíše Krista? Září ti jako světlo, které vede tvoje kroky? Je Ježíš Pánem tvého života? Na tyto otázky si musíte odpovědět. Závisí na tom vaše věčnost.

Každý z nás se narodil do temnoty a stínu smrti. Smrt vládne nad každým člověkem a je důkazem toho, že člověk zhřešil proti Bohu. Kdyby byl někdo, kdo nezhřešil, byl by to člověk, který nezemře. Ale v každé generaci na celém světě po celou dobu existence světa vždycky zemřelo sto procent všech lidí. Z Bible víme jenom o dvou výjimkách, o dvou lidech, kteří nezemřeli, protože Bůh si je vzal k sobě ještě za jejich života – jedním z nich byl Henoch a druhým Eliáš. A potom je tady ještě zaslíbený syn Davidův, Mesiáš, o němž dnes mluvíme, který zemřel na kříži a byl pohřben, ale třetího dne vstal z mrtvých. Ve svém zmrtvýchvstání porazil smrt a vyhlásil nad ní vítězství. Proto mohl říci už za svého života:

Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života. (J 5,24)

Kdo zachovává mé slovo, neokusí smrti navěky. (J 8,52)

Ježíš přišel, aby dal věčný život těm, kdo v něj uvěří. Jsou to ti, kteří se narodili ve stínu smrti, kteří nešli cestou pokoje, ale cestou nepřátelství

vůči Bohu i vůči lidem. I my všichni, jak jsme tady, jsme byli Božími nepřáteli, dokud se Bůh nad námi neslitoval a nezjevil nám svého Syna, dokud Kristus nezazářil do našich životů. Tehdy naplnil naše srdce pokoj, který převyšuje každé lidské pomyšlení – byli jsme usmířeni s Bohem obětí Ježíše Krista a byli jsme usmířeni také s lidmi. Ježíš Kristus uvedl naše kroky na cestu pokoje. Nyní Boží pokoj vládne v životech Božích dětí:

Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. (Ř 5,1)

Ježíš přišel, aby z Božích nepřátel udělal Boží děti. Narodil se, aby nás vykoupil z otroctví hříchu a smrti. Byli jsme otroky hříchu, byli jsme spoutáni hříchem a celé naše životy o tom svědčily. Nechtěli jsme žít v podřízenosti Bohu, ale chtěli jsme sami vládnout nad svými životy, chtěli jsme být jako Bůh. Ale tato hříšná touha naprosto zaslepila naše chápání i náš zrak, takže jsme neviděli, že jsme ovládáni vlastními žádostmi a touhami, že jsme ovládáni ďáblem, který vládne v tomto světě, a že milujeme hřích víc než cokoli jiného v tomto světě. Ale Bůh nás zachránil.

On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna. (Ko 1,13)

Poslal svého jediného Syna, aby se stal spasitelem světa. V tom je celé kouzlo Vánoc, že Ježíš přišel zachránit svůj lid a přivést ho na cestu pokoje. Přišel, aby se stal obětí smíření za naše hříchy. Každý lidský hřích je ve své podstatě namířen proti Bohu – proto je mzdou hříchu smrt, jak jsme si už řekli. A protože se jedná o urážku nekonečného Boha, musí cena za hřích odpovídat tomu, co bylo dotčeno. A to znamená, že cena za hřích je nekonečnou cenou. Proto Bible mluví o věčném zatracení, které čeká všechny, co nečiní pokání a nevěří v Ježíše Krista, všechny, kterým Kristus nezáří jako světlo. Proto také obět smíření nemohla být obětí zvířat dokonce ani obětí pouhého člověka. Musela to být obět Božího syna – sám nekonečný Bůh musel zaplatit cenu za vykoupení, protože jenom taková obět mohla být dostatečnou

cenou, jenom taková oběť mohla být položena na druhou misku vah. Milí přátelé, máte pokoj s Bohem? Jste smířeni skrze víru v dokonalou a dokonanou oběť Pána Ježíše Krista? Jdou vaše nohy cestou pokoje?

Hřích nikdy nemůže přinést pokoj. Hřích vždycky přináší nepřátelství – jak s Bohem, tak s lidmi. Jenom Kristus přináší pokoj. Proto vás chci všechny pozvat ke Kristu. On sám nás zve, abychom šli k němu, abychom u něho hledali odpočinutí. Ježíš řekl:

Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. (Mt 11,28)

Kristův pokoj, odpočinutí, které nabízí, znamená skončit s každou snahou zachránit sám sebe svým vlastním způsobem. Znamená to přijmout Boží způsob záchrany – a to je skrze víru v Ježíše Krista, pokořit se pod mocnou ruku Boží, vyznat, že jsem člověkem, který je v temnotě a stínu smrti a že nemám jinou naději než tu, která je v Ježíši.

Pojďte ke Kristu. Kéž vám září jako světlo, osvěcuje celý váš život a vede vaše kroky cestou pokoje. Vždyť proto přišel, proto se narodil. Proto volá každého z nás, abychom za ním šli, abychom k němu volali svými slovy: „Pane, smiluj se nade mnou hříšným a zachraň mou ubohou duši.“ Volejte tak dlouho, dokud nedostanete odpověď, dokud Boží láska nezaplaví vaše srdce a nepřinese usmíření s Bohem, a tedy pokoj.

Proste, a bude vám dáno; hledejte a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. (Mt 7,7–8)

Bůh je dobrý. Ze svého slitování a milosrdenství nám poslal Spasitele, svého syna, abychom skrze něho došli pokoje a měli dokořán otevřenou cestu k Bohu. Proto by nikdo z nás neměl otálet, ale měl by spěchat k tomu, který se sice narodil v Betlémě, ale přišel k nám jako výhonek vycházející z výsosti, aby nám přinesl spasení v odpuštění hříchů.

V JESLÍCH I V HROBĚ

Jan Karafiát

*Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.
Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené
do jeslí. (Lk 2,11–12)*

*Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte se podívat na místo, kde
ležel. (Mt 28,6)*

Takto hovořili andělé v Betlémě, a stejně tak andělé v Jeruzalémě v zahradě onoho vznešeného muže u hrobu vytesaného ve skále: „Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte se podívat na místo, kde ležel.“

A uvidíte, že v prvním textu mi záleží hlavně na slovech „položené do jeslí“ a v druhém textu na „pojdte se podívat na místo, kde ležel.“ Ano, spojil jsem to dohromady, ačkoliv první text je vánoční a druhý velikonoční. Jak byste to mohli oddělovat? Co Bůh spojil, to nemáte rozdělovat. Kdyby přišel na svět jen proto, aby si poležel v jeslích, neměli bychom Spasitele. Vy, písmáci, byste měli říci: „My vidíme Velikonoce už v prvním textu.“ Narodil se Spasitel – jak byste v tom neviděli jeho hrob, když vás má vykoupit ze všech nepravostí? Rád bych zdůraznil šest věcí:

1. Původ života a plnost času

Na svět přichází Pán, ten, který svým slovem zformoval vše, který je Původcem veškerého života. Jeho příchod na svět je jádro a vrchol všech jeho plánů, znamená to, že nastala plnost času. Těšte se, když dochází k naplnění toho, co on od věků zamýšlel! Pak dojde na všechno ostatní, co se týká vás, mě i celého světa.

Na tom, kdy to bylo, mi pramálo záleží. Záleží mi na tom, že to bylo. Nezdá se, že by to bylo v zimě. Rozumná římská vláda by neplánovala sčítání lidu na zimní období. A těžko to mohlo být v zimě, když pastýři nocovali u svých stád. Proč to tedy církev umístila na 25. prosinec? Protože je to nejkratší den v roce, zatímco památný den Jana Křtitele je 24. června, nejdelší den. (Jan prohlásil: „On musí růst a já se menšit.“)

Od dnešního dne světla přibývá. Na tom však nezáleží, ale na tom, abyste pochopili, že to byla přesně ta událost, kterou Bůh zamýšlel od věků. Z našeho pohledu to vypadá tak, že přišel napravit, co jsem já pokazil. Ale z jeho pohledu je to jinak. Všechno je jeho. Nikdy se nestalo nic, co nezamýšlel. Všechno pojal do svých plánů. Vy musíte konat to, co si přeje. Když to pochopím, těším se a mám mysl plnou naděje a útěchy. Když Bůh dechl na sochu člověka v ráji, vdechl do něj svého Ducha svatého. „A hle, bylo to velmi dobré.“ Nemohlo by se mu to tak líbit, jak se mu to líbilo, ale když ustoupil, aby Boží Duch ustoupil od Adama, ukázalo se, že člověk je tělesný jako my. A to proto, aby došlo na to lepší, co připravuje: aby přišel a napravit, co je vaše vina, která je však součástí jeho plánu.

2. Spasení zjevené v divné podobě

Když přichází, co přináší? Přináší spasení. Jaké je to spasení? Divné. Není takové, jak si ho představujete. Jak je divný ve všem, tak je divný i v uspořádání vaší spásy. Otevřete si, prosím, Galatským 1,11: „Ujišťuji vás, bratří, že evangelium, které jste ode mne slyšeli, není z člověka.“ To není nic, co by si člověk dokázal vymyslet. Každý přirozený člověk, když slyší, že na sebe vzal tělo a ležel v jeslích, řekne: „To bude pěkný Spasitel!“ Z vašeho pohledu je to zcela rozumné. Ale když se stanete Božími lidmi, uvidíte veliké světlo. On si přeje, abych byl nejšťastnější člověk na světě, a to ne v ráji, ale šťastný na takto nešťastném světě. To je něco víc, než jste si dovedli představit o tom, jak budete šťastní v ráji.

Ale jak bych já mohl být šťastný na takovém nešťastném světě, když jsem stejný jako ten nešťastný svět kolem? Kdybys to jen viděl! Vždyť já jsem jen tělo, a co ze mě prýští, to jsou skutky těla, ovoce těla, hřích. Je možné, abych byl šťastný? To je naprosto nemožné.

Představte si, že se vaše duše skládá ze samých krásných strun, které jsou nádherně nebesky naladěné. A teď si představte skutek těla. Jedna z těch strun se rozladí. Kdo to napravit? Žádná z těch rozladěných, žádný z těch nešťastných.

Ale co tu vidím? Tu jde ten nejšťastnější. Ano, on se sebou přináší radost. „Ale jen pokud není v těle,“ řeknou ti bystří. Zde však vidíme

to tajemství. On přichází na svět, aby byl sám u sebe ten nejmenší. To je ohromné štěstí! A byl ten nejšťastnější člověk.

Když jsem sám u sebe veliký, mnoho si slibuji a čekám velké věci. To je ale vaše zpečetěné neštěstí. On nečeká od nikoho nic, leč co mu sám dá. A proto se jde položit do jeslí, aby se položil v tom chladném hrobě.

3. Jak se mu daří v díle spasení?

Mnozí řeknou: „Jemu se nedaří.“ Už jako jinoch je obdivován učenci, je to krásný obraz učenosti. Vyrovná se všem prorokům. Mluvil, jako nikdo nikdy nemluvil, ale nedokáže se odhodlat k velkému skutku, aby vyhnal nepřátele ze země. Kdyby na to jen myslel! Ale konec je smutný. Nyní leží jako Spasitel, který neprosadil svou vizi.

Jsou zklamáni i ti, kteří ho milovali: „A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael!“ (Lk 24,21). Všechno je pryč. My jsme čekali, ale zklamali jsme se! Jemu se to nedaří. Ten svrchovaný Pán přišel, aby pomohl, ale nedaří se mu to.

I vy, dobří přátelé, řeknete: Jemu se to nedaří. Ale to je právě to pravé. On půjde a zruší hřích. „Předpověděl vám to.“ On má všechno od věků promyšlené. To není něco, k čemu došlo až teprve, když nastala nouze. On umřel pro můj hřích na dřevě kříže. To je jádro nebeských plánů. A jestli to vynecháte, musíte mi dovolit, abych vám řekl, že nejste křesťané. Ten nebeský Pán se položil v jeslích a v hrobě, aby mě spasil.

4. Jak tomu mám porozumět?

Na to přirozený člověk nikdy nestačí. Na to nejsem, abych vám to přirozeně vykládal, ale když se mu to zalíbí, on to vyloží i tomu nejméně učenému tak, že je mu to jasné. Mým úkolem je vysvětlit, že to tak je. Jestli se snažím, abyste to pochopili, a vy to nechápete, je to moje vina. Když Bůh vezme svého Ducha od Adama, je Adam tělesný jako my. Ale když vdechne opět svého Ducha, člověk se začne ohlížet po Bohu, svém Spasiteli. Tak to funguje.

Když na vás dýchne, bez jakéhokoli přemlouvání, začnete každý naříkat nad sebou. Ale dokud nedýchá, všechny řeči jsou marné! Nedýchne na vás zbytečně. Vždy vzbudí touhu, že ho musíte mít.

5. Pátá věc se týká nás, kteří to prožíváme.

On zde byl, ležel v jeslích i v hrobě a vše je v nejkrásnějším pořádku. Můžete si myslet: Teď to bude jako v ráji! Ukáže se však, že to tak není. Stejně jako je divný, když koná spasení, tak je divný i ve vedení našich životů.

On odpočívá v jeslích, on odpočívá v hrobě. Ale to není všechno. Ještě na jednom místě se říká, že odpočívá. Otevřete si, prosím, Marka 4,38–39: „On však na zádi lodi na podušce spal. I probudí ho a řeknou mu: ‚Mistře, tobě je jedno, že zahyneme?‘ Tu vstal, pohrozil větru a řekl moři: ‚Zmlkni a utiš se!‘ I ustal vítr a bylo veliké ticho.“

Zde máte třetí místo v Písmu, kde Pán Ježíš odpočívá. Je bouře a on si na lodi odpočívá! On má pokoj, ale ti kolem si myslí, že jsou v ohrožení života. Tak to s tebou bude vždycky. Na světě můžeš čekat to, co člověk může čekat, když se vydá na moře. Na světě se musejí čekat bouře.

On se rozhodl, že zůstaneš na světě, ale on o tebe pečuje. Tak tě vede, a ty si budeš věčně v nebi vzpomínat, jaké to na světě bylo. Zde byly samé těžkosti, ne jako v nebi, kde je všechno hladké. On ti přeje štěstí; čekej jen, až se ukáže jeho světlo. Tak je divný, když tě vede.

6. Kde máš na to všechno nějaké znamení?

Nuže, ty texty o tom mluví. On ležel v jeslích a v hrobě a zase vstal, on, který vše zformoval. A ty se ptáš: „Jaký to má smysl, kdo to může ověřit?“ Nikdo. Vy nemůžete ověřit ani údaje ze včerejšího dne. Jaký tedy máte důkaz? Ten důkaz, který vám dal z milosti. On je Pomocník a je zde jeho krásná, čistá církev. Zatím se neobtěžoval dát jiný důkaz.

Jak tomu mám rozumět? Nuže, tady jsou temnoty a jen temnoty, pokud zde není ten, který se položil do jeslí i do hrobu. Ale je-li zde ten, který se položil do jeslí i do hrobu, pak se objeví i jeho světlo. „Tak ať svítí světlo vaše před lidmi!“ To jste vy.

On si přeje, aby tu byla potopa, ale vy jste na korábu, který se vznáší nad vodami, Pán Ježíš přebývá s vámi a on si přeje, aby to zatím nebylo jinak. A zatím zde svítí uprostřed temnot to světlo, které má u svého lidu.

O to běží, abych já byl jeho a prožíval, že je můj Spasitel, a nedal se klamat tím, co mi mé tělo a vaše tělo napovídá. Boží pravidla platila v přírodě od věků, i když jste o tom nevěděli nic. To, co je skryté, platí

od věků, třebaže dosud nevíte nic. Tak se věci mají duchovně. Platí to všechno od věků, ale já jsem neviděl nic, protože se mu nezalíbilo se mě dříve dotknout. Až se mě dotkl a zjevil mi, že potřebuji Spasitele, pak pochopím vše. On se položí v jeslích a v hrobě. Tobě je to zvěst spasení, ale těm druhým je to jen židovská pověst, ani ne tak krásná jako ty řecké báje. „Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. ... Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí. ... Pojděte se podívat na místo, kde ležel.“

Amen.

Kázáno 25. prosince 1910.

POCHYBNÉ DIAGNÓZY: VYTVÁŘENÍ NEMOCÍ

Alan Thomas

Minule jsme se zabývali autismem a dalšími poruchami – skutečnými nemocemi, které jsou však masivně nadměrně diagnostikovány. To vede k tomu, že mnoho lidí ve skutečnosti netrpí nemocí, která je spojována s jejich diagnostickou nálepkou. Klíčovým bodem při pastorační práci s takovými lidmi je zaměřit se na jejich osobní odpovědnost, protože všichni, ať už jsme zdraví nebo nemocní, jsme zodpovědní za své chování.

Nyní se zaměříme na další širokou oblast, kterou nazývám „pochybné diagnózy“: vytváření nemocí. To však znamená, že se dostáváme do velmi složité oblasti, která zahrnuje otázky jako: Co tvoří nemoc? Co rozumíme pod pojmem nemoc? Co je normální zdraví? Tyto otázky souvisejí s širšími otázkami, zda společnost považuje určité stavy za „skutečné nemoci“, které si zaslouží soucit a léčbu, nebo ne.

Simon Wessely, profesor psychiatrie, k tomu poznamenal: „Vášně, které tyto diskuse vyvolávají, jsou způsobeny tím, že jde o otázky legitimacy – co je přijatelnou nemocí a co je legitimním utrpením, které si zaslouží podporu a soucit?“

Filozof Ian Hacking poznamenal: „Jsme obklopeni duševními chorobami, spíše neurotickými než psychotickými, a přemýšlíme, které z nich jsou předstírané, kulturní artefakty, klinicky umocněné nebo napodobené syndromy a které jsou, jak to stručně a nejasně vyjádříme, skutečné. Jsme hluboce zmateni celou skupinou duševních poruch a máme pocit, že jejich příznaky jsou jak vyvolané, tak přirozené, jak morální, tak neurologické.“ O tomto tématu jsem psal jinde (viz zejména kapitoly 3 a 8 v mé knize *Tackling Mental Illness Together*) a zde mohu pouze shrnout své závěry.

Jako křesťané víme, že nejsme pouze těla, tedy fyzické entity. Jsme psychosomatické bytosti, z nichž každá má sjednocené tělo a duši. Stejně jako je naše tělo poškozeno Božím prokletím kvůli Adamovu

hříchů, tak je poškozena i naše duše. Můžeme mít nemoci v těle i nemoci v duši/mysli/duchu. Úzká souvislost mezi naší myslí a tělem znamená, že jakákoli fyzická nemoc se týká i mysli a naopak. Například je dobře známo, že úzkost (pocit v mysli) vyvolává nejrůznější tělesné příznaky. Znamená to ale také, že můžeme mít nemoci, které nejsou způsobeny identifikovatelnými fyzickými patologiemi. Můžeme být nemocní kvůli poškození naší mysli/duše.

Absence prokazatelné fyzické patologie často vede ke skepsi ohledně reality nemoci. O ženě s chronickým únavovým syndromem (CFS) se může říci: „Vypadá v pořádku, proč se nevrátí do práce?“ Nebo o muži s fibromyalgií: „Zdá se, že se pohybuje normálně, jak může mít tuto nemoc?“ V souvislosti s tím všichni pravidelně zažíváme nejrůznější tělesné příznaky: bolesti, nadýmání, bolesti na hrudi, otoky kloubů, období špatné nálady atd. Někteří lidé, zejména ti, kteří mají úzkostnou povahu, se na tyto příznaky soustředí a bojí se, že to může být velmi závažné („Mám rakovinu!“). To vede k tomu, že se bolest nebo otoky zhoršují, a to jak psychicky, tak někdy i fyzicky.

Často není možné zjistit, zda konkrétní příznak vznikl v mysli nebo v těle. Na tom však nezáleží. Důležité je rozpoznat vliv psychiky. Pokud má někdo několik z těchto psychosomatických příznaků, lze je spojit a stanovit diagnózu. Dnes to budou diagnózy jako CFS, generalizovaná úzkostná porucha (GAD) a fibromyalgie. V minulosti existovaly jiné názvy, např. psychastenie a hysterie, které byly vnímány skepticky a staly se pejorativními termíny, stejně jako dnešní pochybné diagnózy. Názvy nemocí se mění, ale základní realita zůstává. Jedná se tedy o skutečné nemoci, kterým různé společnosti přiřazují různé diagnostické názvy.

Naneštěstí mnoho lidí nedokáže uznat něco za legitimní nemoc, pokud to nemá jasnou fyzickou patologii. To by se nemělo týkat křesťanů, kteří vědí, že nejsme pouze těla, a proto by měli být otevřenější realitě patologií mysli/duše. A také jde o to, že se to týká i fyzické stránky. Jedná se o psychosomatické stavy se silným mentálním přínosem, které však zahrnují i fyzické rysy.

Jak tedy pomoci? V tomto kontextu není možné dát adekvátní odpověď (podrobnosti najdete opět v mé knize). Stejně jako výše uve-

dené bylo pouze stručným shrnutím klíčových bodů, i zde se omezím na několik bodů, které, jak doufám, mohou pomoci k dobrému začátku.

Nejprve přijměte diagnózu. Dejte jasně najevo, že uznáváte, že jsou nemocní a nepředstírají to. Úplné předstírání je velmi vzácné a v církvích nám naše hlubší znalost lidí dává velkou výhodu. V klinických službách se úzce zaměřujeme na nemoc a postrádáme důležité informace o širším chování. Ale v církvích můžeme vidět širší vzorec vyhýbavosti, lstivosti a přímých lží. Předstíraný stav bude mít takový kontext.

Pokud takový osobnostní kontext neexistuje, začínáme s tím, že přijímáme, že jsou nemocní, a ujišťujeme je o tom, že s nimi souhlasíme. Poté hovoříme o interakci mysli/duše a těla a o tom, jak u všech nemocí, včetně jejich, existuje příspěvek mysli/duše, který musí připustit. Mnoho lidí s těmito stavy považuje za velmi obtížné přijmout nefyzický příspěvek k nemoci. Uzdravení nastane až tehdy, když je někdo ochoten zabývat se jak duševními, tak fyzickými aspekty.

Klíčem je tedy pracovat na dosažení takového přijetí. Poté lze využít odpovídající fyzické a psychologické terapie ze strany zdravotnických služeb. To spolu s nezbytnou podporou, soucitem a praktickou pomocí ze strany rodiny a přátel v církvi by mělo vést k postupnému pokroku a, doufejme, k uzdravení.

Evangelical Times
www.evangelical-times.org

BIBLICKÁ REAKCE NA UZAVŘENÍ CÍRKVÍ A OPATŘENÍ PROTI COVIDU

Health And Truth

John-William Noble, pastor Grace Baptist Church v Aberdeenu ve Skotsku, přednesl na naší konferenci působivé úvodní kázání s názvem „Covid a církev“. Na základě svých přímých zkušeností s vedením malé církve v Aberdeenu během bouřlivých let pandemie COVID-19 se Noble zabývá naléhavou otázkou: „Jak měly církve reagovat na krizi?“ Své poselství zakládá na biblickém příběhu z knihy Numeri 32, který používá jako prizma k odhalení hluboce zakořeněných duchovních slabostí v současné britské církvi.

S pastýřskou naléhavostí Noble kritizuje přístup církve k lockdownům, povinnému nošení roušek a vakcinační politice a vykresluje pandemii jako odhalující moment, který obnažil dlouhodobé problémy duchovní zbabělosti a kompromisů. Jeho kázání vyzývá k upřímnému pokání a odvážnému návratu k věrnosti zakořeněné v Písmu, přičemž zdůrazňuje zásadní roli církve jako nevěsty Kristovy, neochvějně zakotvené v Božím věčném Slově.

Úvodní modlitba: Výzva k pravdě a síle

Noble začíná upřímnou modlitbou, v níž děkuje nebeskému Otci za příležitost sejít se a zamyslet se nad tématem, které hluboce ovlivnilo společnost. Žádá o Boží vedení a prosí, aby jeho slova byla v souladu s pravdami zjevenými v Písmu a osvětlovala krásu a význam církve Ježíše Krista – společenství, které je povoláno stát pevně na pravdě v době plné omylů. Upřímně se modlí za rozlišovací schopnost pro vypořádání se se zlem a ničemností, které se v posledních letech objevily, a prosí Boha, aby chránil církve před lží a posílil ji na neotřesitelném základu jeho živého Slova. Noble končí vyjádřením vděčnosti za autoritu Písma a modlitbou, aby všechna prohlášení ctila Boha a byla učiněna ve jménu Ježíše Krista. Tato modlitba udává pietní tón a zakládá kázání na závislosti na Boží moudrosti.

Úvod: Revize covidu jako reakce na duchovní krizi

Noble nejprve uznává rozporuplnou povahu tohoto tématu. Někteří posluchači mohou tvrdit, že církve měly odvážně odporovat lockdownům, zatímco jiní, unavení minulými konflikty, zpochybňují nutnost revize tak sporné otázky o několik let později a touží „jít dál“. Této neochotě oponuje přesvědčivým argumentem: nedávná historie, zejména krize způsobená covidem, má hluboký vliv jak na současnost, tak na budoucnost. Pandemie nebyla pouze událostí v oblasti veřejného zdraví; odhalila duchovní klima církve v zemích jako Spojené království a odhalila nepříjemné pravdy o jejích prioritách a přesvědčeních. Noble pozoruje, že mnoho církevních vůdců by nejraději vymazalo ze své paměti rozhodnutí, která učinili v souvislosti s pandemií – dodržování lockdownů, nošení roušek a podporu očkování –, jako by se kliknutím na tlačítko „smazat“ mohli distancovat od kontroverze. Touží se vrátit ke stavu před covidem, ale Noble varuje, že tento přístup se snaží zakrýt duchovní nedostatky církve a vyhnout se veřejné kontrole. Krize zvětšila „pošestilost a dokonce hříšnost“ uvnitř církve a odhalila skryté slabosti. Jako pastor poháněný vášní hájit Boží slovo Noble trvá na tom, že tato otázka je kritická pro budoucnost církve a jejích generací, které musí být postaveny na pevném základu Písma, nikoli na pomíjivých kulturních tlacích.

Biblický základ: Výklad Numeri 32,1–24

Noble přechází k Písmu a vyzývá posluchače, aby otevřeli Numeri 32 a přečetli si verše 1–24 z anglického standardního překladu. Poskytuje základní historický kontext, aby tento oddíl zasadil do správného rámce: Boží smluvní slib Abrahamovi (Gn 17,8), že z něj učiní otce mnoha národů a jeho potomkům dá konkrétní zemi. Tento slib přešel přes Izáka na Jákoba (přejmenovaného na Izrael), jehož dvanáct synů se stalo kmeny Izraele. Po čtyřech stoletích otroctví v Egyptě, jak Bůh předpověděl, byli Izraelité osvobozeni Mojžíšem prostřednictvím Božích ran a vykoupení, aby se vydali na cestu do zaslíbené země Kanaánu přes řeku Jordán.

Nedávná vítězství, například nad Midjánci (Nu 31), jim přinesla prosperitu a jednotu, a byli připraveni převzít své dědictví. Příběh však nabírá kritický obrat: kmeny Ruben a Gád, ke kterým se později

připojila polovina kmene Manases, si všimly, že země Jaezer a Gileád jsou ideální pro jejich ohromná stáda (v. 1). Obrátily se na Mojžíše se zdánlivě praktickou žádostí: „Jestliže jsme našli milost v tvých očích, dej tuto zemi svým služebníkům do vlastnictví. Neveď nás přes Jordán“ (v. 5). Na první pohled se to jeví jako rozumné – bude více země pro ostatní kmeny –, ale Noble to považuje za kompromis, který upřednostňuje vlastní zájmy před Božím plánem.

Mojžíš pronáší ostrou výtku (v. 6–15) a připomíná selhání předchozí generace v Kádeš-barneji, kde strachem podnícená zpráva zvědů („Lidé jsou velcí a děsiví“) vedla k vzpouře, Božímu hněvu a čtyřiceti letům putování pouští (Nu 13–14). Pouze Káleb a Jozue, kteří „plně následovali Hospodina“ (v. 12), vstoupili do země. Kmeny navrhuji kompromis: postaví osady pro své rodiny a dobytek, pak se vyzbrojí, aby pomohly ostatním kmenům při dobývání Kanaánu, a vrátí se až poté, co si ostatní zajistí své dědictví (v. 16–19). Mojžíš reaguje podmíněným souhlasem a varuje, že selhání je hříchem: „Buďte si jisti, že váš hřích vás dostihne“ (v. 23).

Noble vyzdvihuje klíčová témata: kmeny jednaly na základě toho, co viděly (úrodná půda), spíše než na základě víry v Boží slib, poháněny pýchou a sebezáchovou. Ruben, prvorozený, ztratil své prvenství kvůli hříchu (Genesis 35; 49,4); Gád čelil předurčeným bojům (Genesis 49,17); a Manases byl zastíněn Efrajimem. S odvoláním na 1. Janův 2,16 („touhy těla... oči... pýcha života“) a s narážkou na Filipským 2,21 (sobectví) označuje Noble tento jev jako „dobře maskovaný kompromis“ – duchovní přetvářku zakrývajících tělesné pohnutky.

Aplikace: Covid jako zrcadlo kompromisu církve

Noble se zaměřuje na aplikaci Numeri 32 na reakci církve na covid a představuje ji jako diagnostický moment, který odhalil nejen chyby, ale i hlubší duchovní malátnost. Britská církev, která zdělila odkaz odvážných křesťanů, kteří prolévali krev za zajištění svobody uctívání a morálních zákonů, měla zůstat pevná. Místo toho, podobně jako Ruben a Gád, mnoho církví podlehl strachu a pýše a zvolilo kompromis namísto poslušnosti. Tato část, rozšířená pro lepší čitelnost, se odvíjí ve čtyřech jasných krocích: dědictví a selhání, počáteční nejistota, zakořeněný kompromis a přímá výzva k pokání.

1. Váha dědictví a tragédie kompromisu

Noble nejprve připomíná bohaté dědictví církve: „Zamyslete se nad dědictvím církve v naší zemi, které sahá mnoho stovek let do minulosti.“ Věrní křesťané, kteří riskovali a ztráceli své životy, zajistili svobodu vyznávání víry a hlásání evangelia a vytvořili morální základ, který po staletí formoval britské zákony. Přesto se ptá s pronikavou jasností: „Co se stalo s naší kulturou? A konkrétněji, co se dnes stalo s naší církví?“ Odpověď spočívá v paralele s Rubenem a Gádem – „dobře maskovaném kompromisu“, který zakrývá tělesné touhy duchovním jazykem. Covid tuto slabost nevytvořil; odhalil ji a umocnil „pošetlost a dokonce hříšnost“ v celé církvi. Bolest nespočívá v odpadlických církvích – v těch, které otevřeně odmítají křesťanské základy a papouškují vládní narativy –, ale v reformovaných a evangelikálních komunitách, „skutečných bratrech a sestrách ve víře“, kteří napodobili kompromis těchto kmenů. Nejednalo se o outsidersy, kteří neznali Boží slib; znali pravdu, ale zvolili sebeochranu a jednali podle toho, co viděli (vládní nařízení, strach veřejnosti), spíše než podle víry v Boží slovo.

2. Počáteční nejistota: Jednání na základě toho, co bylo vidět na jaře 2020

Noble přenáší posluchače do počátku roku 2020, kdy „zprávy v našich médiích“ vyvolaly paniku ohledně „nového viru“, který se zdál být „velkou hrozbou pro všechny“. Společnost zachvátil strach a nejistota a ani církve nebyly imunní. Noble, který v té době působil jako pastor v malé církvi v Aberdeenu, vypráví, jak bylo uzavřeno jimi pronajímané komunitní centrum, což je donutilo přejít na online bohoslužby – „všichni dělali tyto online bohoslužby“. Upřednostnil výuku biblických „sfér autority“ a zdůraznil, že vlády, i když mají dobré úmysly, nemají pravomoc nad bohoslužbami církve (na rozdíl od nesprávných výkladů Římanům 13). Stejně jako Ruben a Gád, kteří uviděli úrodnou zemi, však církve jednaly na základě toho, co viděly, a ne na základě víry. Noble přiznává své lítosti: „Zpětně velmi lituji, že jsme nezačali dříve scházet veřejně a poté tajně, což jsme nakonec udělali.“ Původní narativ – „pár týdnů na zploštění křivky“ – se zdál „nic vážného“ a sli-

boval, že dodržování pravidel povede k opětovnému otevření dveří. Ale byly to „velmi politováníhodné, žalostné zmatky“, protože církve zvažovaly rizika („Vidíme, že země je dobrá“) místo toho, aby se spolehly na Boží výzvu ke společnému shromažďování (Žd 10,25).

3. Zakořeněný kompromis: strach, pýcha a zdvojnásobení úsilí (2020–2021)

Vzhledem k tomu, že omezení přetrvávala i v roce 2021, Nobleovy obavy se prohloubily: „V tomto okamžiku začíná úroveň obav stoupat.“ Rozhovory s dalšími vedoucími odhalily znepokojivý trend: mnozí neměli v úmyslu obnovit společná shromáždění a soustředili se na otázky „Co říká vláda? Co nařizuje vláda?“ To odráželo prosbu kmenů: „Neveď nás přes Jordán“ – nebo, v moderním jazyce, „Nenuťte nás vrátit se do shromáždění“. Rozhodnutí byla poháněna strachem – strachem z vládních sankcí, negativní reakcí členů kongregace nebo nakažením virem. Noble to přirovnává k „sebezáchovné pýše“ kmenů, které upřednostňují bezpečnost před poslušností. Vedoucí ospravedlňovali dodržování „nesmyslných“ výzev z Římanům 13 („podřizujte se autoritám“) a „milujte svého bližního“ tím, že předefinovali společná shromáždění tak, aby obsahovaly i online náhražky. Noble lamentuje: „Naprosto chybí jakýkoliv pocit lítosti a nářku nad těmito okolnostmi a dopadem... na jejich vlastní kongregace.“ Místo toho zdvojnásobili své úsilí. Ve Skotsku pouze „velmi malý počet“ lidí napadl vládu soudně nebo se scházel tajně; většina takové akce odmítla jako „ne příliš moudré... ohrožující životy lidí“. Nejhorší selhání? Pastýři veřejně podporovali očkování a na sociálních sítích se chlubili cedulkou „Mám dvě dávky“. Noble to nazývá „naprosto hanebným“, protože to odcizilo členy sboru, kteří již byli znepokojeni jak světovým chaosem, tak kapitulací svých církví. Stejně jako kmeny jednali vůdci podle „toho, co viděli“ – podle vnějších tlaků – spíše než na základě víry, a zničili tak své stádo v době, kdy „je, pastýře, jejich církve potřebovaly nejvíce“.

4. Pastorační konfrontace: Výzva k pokání a reflexi

Noble se obrací na vedoucí s pronikavou přímostí: „Pokud jste to vy, jste-li vedoucí církve, který se přidal k tomuto příběhu a prosazoval ho,

chápete, že bylo stále více ovcí, dokonce i vašich vlastních ovcí, které zůstaly bez pastýře?“ Vyžaduje pokání: „Musíte činit pokání před živým Bohem.“ Nejedná se o drobný přešlap, který lze „zamést pod koberec“, ale o „rámec“ zbabělosti, který znamenal „temný moment v nedávné historii církve“. Budoucí generace budou zarouškované bohoslužby přes Zoom vnímat jako „naprostou pošetilost“, nikoli jako projev odvahy.

Obhajoby typu „udělali jsme, co jsme mohli“ nestačí na výzvu Písma, abychom následovali Boha naplno, tak jako to udělali Káleb a Jozue. Noble uvádí do kontrastu polovičaté opatření kmenů – nabídku bojovat, ale nakonec se spokojit s málem – s ospravedlňováním církvi: PCR testy, roušky, segregace a tiché zpívání hymnu byly považovány za „naprosto rozumné“ opatření k „ochraně lidí“ a zachování bohoslužeb. Motorem však byla snaha o vlastní záchranu, nikoli Boží sláva, což odráží touhu kmenů po zemi „mimo Boží slib a záměr“.

Noble se ptá: „Je to Boží zaslíbení a záměr, nebo je to naše vlastní zaslíbení a záměr pro nás samotné? Co z toho platí?“ Spojuje to s Kristovou obětí: V Getsemanské zahradě, tváří v tvář „kapkám krve“ utrpení, se Ježíš plně podřídil („Ne má vůle, ale tvá se staň“, Lk 22,42) a nesl hříchy své nevěsty, církve (Ef 5,25). Pokud se Kristus nevzdal, jak se může jeho církev odvolávat na „prohlášení o zřeknutí se odpovědnosti“ za vládní nařízení nebo na „velké a děsivé“ hrozby? Církev je nezbytná, je definována fyzickým shromažďováním, svatým společenstvím a živým uctíváním (Ko 3,16), nikoli virtuálními náhradami nebo pozdravy loktem „abychom se náhodou nenakazili virem“.

Základní poslání církve: žádné kompromisy

Noble přechází k širší výzvě: Identita církve je nekompromisní, zakořeněná v Kristově autoritě, nikoli v lidských příkazech. Vedoucí představitelé, kteří během covidové pandemie ustoupili, odhalili svůj přístup k budoucím krizím – ať už se jedná o imigraci, falešné ideologie nebo jiné tlaky, které jsou v rozporu s Písmem. Klade přitom vážnou otázku: „Budete tedy statečně stát a hlásat, že existuje jeden pravý živý Bůh... i [když] budete uvězněni za to, že hájíte pravdu?“ Křesťané si také musí položit otázku: „Důvěřujete svým duchovním vůdcům? Jsou to pastýři, kteří zaženou vlky?“ Kompromis není neutrální volbou;

je to hřích, jak varoval Mojžíš: „Tvůj hřích tě dostihne.“ Církev musí odmítnout světskou mentalitu „souhlasit s nesouhlasem“ a sjednotit se na Boží zjevené pravdě, nikoli na společném odporu (např. vůči očkování). Noble cituje nedávnou tragédii – ukrajinskou ženu, která byla v Americe pobodána, zatímco přihlížející nic neudělali – jako metaforu pasivity církve, která papouškuje „Ježíš vládne“, zatímco skrývá evangelium, jako to udělala „před pěti lety se svými rouškami“. Církev je „sloupem a oporou pravdy“ (1Tm 3,15), která má budit strach ve světě i u ďábla, a ne výsměch za slabost.

Výzva k pokání a odvážnému hlásání evangelia

Noble vyzývá k pokání ze zbabělosti a nabádá církev, aby žily odvážně „ve stínu smrti“ a důvěřovaly v Kristovo vítězství jako „Beránka, toho zabitého“ a „Lva z Judy“ (Zj 5,5–6). Evangelium vyžaduje nebojácné hlásání uprostřed nebezpečí a vyžaduje, aby církve byly „silné, pevně zakotvené a postavené na Božím slibu a záměru“ a nespokojily se s málem jako Rúben a Gád.

Závěrečná modlitba: Milosrdenství a velebení

Noble uzavírá modlitbou, v níž děkuje Bohu za jeho pravdu, která odděluje od ostatních omylů, které se šíří v kultuře a z kazatelen. Vede k pokání za hříchy a chválí Boží milosrdenství jako útěchu pro padlé. Potvrzuje Krista jako hlavu církve a modlí se za vášnivé odhodlání hlásat pravdu ve jménu Ježíše. Amen.

Nobleovo kázání, které trvá přibližně 55 minut, je prorockou výzvou k akci. Kombinuje jasnou exegezi, osobní vyznání a odvážnou konfrontaci a odhaluje covid jako zjevení, nikoli jako pouhou poznámku pod čarou. Grace Baptist Church Aberdeen (Baptistická církev Milost v Aberdeenu) – reformovaná, konfesní církev založená v roce 2019 – pokládá Nobleovu službu za vzor biblické oddanosti, která vybavuje věřící k tomu, aby pevně stáli uprostřed kulturního úpadku a budoucích zkoušek.

Celé kázání s českými titulky najdete na youtube a na našem webu.

CO JE TO DUCHOVNÍ MANIPULACE?

GotQuestions.org

Manipulovat znamená vyjednávat, ovládat nebo ovlivňovat ve svůj prospěch. Duchovní manipulace je technika používaná některými zneužívajícími církvemi a sektami k ovládnutí jednotlivců a získávání výhod, přičemž zároveň budí dojem, že jejich učení je založeno na Bibli.

Některé náboženské skupiny vytrhávají pasáže z Písma z jejich kontextu, aby podpořily své přesvědčení. Izolují „důkazní texty“ a „vybírají si“ verše, aby přesvědčily neinformované osoby, že jejich výklad je správný, a to dokonce do té míry, že tvrdí, že pouze oni mají „pravdu“ a všichni ostatní se mýlí. Někteří dokonce pozměnili Bibli a vytvořili vlastní překlad, aby podpořili své náboženské smýšlení.

Některé denominace využívají k manipulaci akademickou nepoctivost. Používají částečné citáty křesťanů z prvního století a významných biblických učenců, aby naznačily, že souhlasí s jejich názory. Vezměme si jako příklad brožuru „Měli byste věřit v Trojici?“, vydanou Společností Strážná věž. Na straně 7 je uveden částečný citát od Justina Mučedníka: „Justin Mučedník, který zemřel kolem roku 165 n. l., nazval Ježíše před jeho vtělením stvořeným andělem, který je ‚jiný než Bůh, který stvořil všechny věci‘. Řekl, že Ježíš byl nižší než Bůh a ‚nikdy neudělal nic jiného, než co Stvořitel ... chtěl, aby udělal a řekl‘.“ To, co v tomto částečném citátu chybí, je významné. Justin Mučedník řekl, že „Syn, který je také prvorozeným Slovem Božím, je dokonce Bohem“. Justin Mučedník nikde neřekl, že by byl Ježíš před svým vtělením stvořeným andělem.

Někteří lidé manipulují s Písmem pro svůj vlastní prospěch. Autoritářský manžel může požadovat, aby se mu jeho žena podřídila jako hlavě rodiny, a citovat Efezským 5,22 („Ženy, podřizujte se svým mužům“). Ale ten samý muž může záměrně přehlédnout verš 26, který říká: „Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni.“ Místo toho, aby si vybíral části Písma, které se mu hodí, a používal je

k ovládní své rodiny, udělal by dobře, kdyby si přečetl 1. Korintským 13 a praktikoval lásku, která je trpělivá, laskavá, chrání, důvěřuje, vytrvá atd.

Během rozhovoru mezi křesťany může někdo říct: „Pán mi řekl, že...“ Tímto výrokem se v podstatě ukončí rozhovor, protože naznačuje, že jelikož Bůh promluvil, nemůže následovat žádná další diskuse. Nenechte se tímto trikem oklamat; je to forma duchovní manipulace. Nebo kazatel řekne: „Zasévejte do mé služby a Bůh vám to oplátí. Zasejte a sklíďte! Bůh není nikomu nic dlužen.“ Může být takové kázání ještě něčím jiným než pouze vykořisťovatelským apelem na získání peněz? Snaží se kazatel ovlivnit lidi ve svůj vlastní finanční prospěch? Pokud ano, jedná se o duchovní manipulaci.

Další forma duchovní manipulace nastává, když zneužívající církve a sekty překrucují Písmo, aby dodaly větší autoritu vedení a udržely členy pod svou kontrolou. Jedním z příkladů je použití listu Židům 13,17 jako základu pro vyžadování bezpodmínečné loajality a poslušnosti vůči vedoucím. Některé náboženské skupiny považují zpochybňování vedoucích za rovnocenné zpochybňování Boha. Někteří vedoucí tvrdí, že mají božskou autoritu a schválení; neuposlechnout je tedy znamená neuposlechnout Boha. To je možná nejškodlivější forma duchovní manipulace, která v pravé církvi nemá místo.

Oběti duchovní manipulace si málokdy uvědomují, co se s nimi děje. Zde je několik znaků duchovně manipulativní církve:

- Zákonictví
- Požadavky na poslušnost
- Bezvýhradná podřízenost
- Tresty (ztráta privilegií, ostrakizace nebo vyloučení)
- Neopodstatněná loajalita
- Důraz na výkon
- Exkluzivismus („jen my máme pravdu a všichni ostatní se mýlí“)
- Izolace (odmítání stýkat se s kýmkoli jiným než duchovními bratry a sestrami)
- Ponížení „neposlušných“

Zneužívající církve učí své členy blokovat jakékoli informace, které jsou vůči skupině kritické. S dostatečnou kontrolou myšlení a informací mohou vedoucí přimět ty, kteří jsou pod jejich kontrolou, aby

bránili svou novou identitu proti své dřívější identitě. První linií obrany je popření – „To, co říkáš, se vůbec neděje.“ Následuje racionalizace – „Děje se to z dobrého důvodu.“ Poté ospravedlnění – „Děje se to, protože se to má dít.“ A nakonec přání otcem myšlenky – „Chtěl bych, aby to byla pravda, tak možná to opravdu je.“

Charakteristickým rysem duchovně zneužívajících systémů je, že se v nich pěstuje a dokonce vyžaduje nepatřičný smysl pro loajalitu. Nejde o loajalitu ke Kristu, ale o loajalitu k organizaci, církvi nebo vedoucímu. Protože autorita je předpokládána nebo ustanovena, musí být stejně pevně zakotveno i následování této autority. Toho se dosahuje zavedením systému, v němž je neloajalita nebo nesouhlas s vedením vykládán jako neposlušnost vůči Bohu. Zpochybňování vedoucích není povoleno. Koneckonců, vedoucí je autorita a autorita má vždy pravdu. Taková duchovní manipulace popírá pravdu z Efezským 1,22, kde se píše, že Kristus je hlavou církve. Naše loajalita patří jemu.

Všichni křesťané musí být ostražití vůči duchovní manipulaci a následovat příklad ze Skutků 17,11: „Židé v Beroji byli přístupnější než v Tesalonice: Přijali evangelium s velikou dychtivostí a každý den zkoumali v Písmu, zdali je to tak, jak zvěstuje Pavel“ Urazil se apoštol Pavel, když Berejci zkoumali, zda je jeho kázání založeno na Písmu? Samozřejmě že ne, protože Pavel věděl, že jeho kázání ob stojí i při důkladném zkoumání. Stejně tak je tomu se vším učením a kázáním – musíme je porovnat se Slovem Božím, než je přijmeme. Jakákoli náboženská skupina, která brání svým členům v nezávislém zkoumání nebo zpochybňování toho, co říká vedení, musí mít z něčeho strach.

Ježíš řekl svým učedníkům, že budou jako ovce mezi vlky, a poučil je, aby byli „obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice“ (Mt 10,16). Pánovo jho netlačí a jeho břemeno netíží. Dává nám odpočinek a je tichý a pokorného srdce (Mt 11,28–29). To je příklad Kristova života, který musí následovat všichni, kdo pasou Ježíšovo stádo.

EVANGELIJNÍ POSLUŠNOST

Stuart Olyott

Pane O, když jsem byl na dovolené, navštívil jsem církev, kde pastor během jednoho kázání třikrát zmínil „evangelijní poslušnost“.

To je úžasné! V dnešní době o tom téměř nikdo nemluví.

To je určitě pravda, pane O, protože já jsem tento výraz nikdy předtím neslyšel. Co to vlastně znamená?

Je to snadné vysvětlit. Použiji příklad. V 16. století narazil anglický průzkumník v Jižní Americe na španělského vojáka, který nemilosrdně bil otroka. Aby zachránil život toho ubohého muže, průzkumník zasáhl. Zabil vojáka. Poté otrokovi řekl, že je svobodný člověk. Oběť se vrhla průzkumníkovi k nohám a zvolala: „Děkuji vám! Děkuji! Odted' budu vaším otrokem a budu vám sloužit navždy.“

Myslím, že tomu začínám rozumět, ale pro jistotu mi to prosím vysvětlíte.

Ten muž byl neochotným otrokem, který byl veden nanejvýš povinností, ale hlavně strachem. Poté se stal ochotným otrokem, ohromen laskavostí svého zachránce a chtěl vyjádřit svou vděčnost po zbytek svého života. Povinnost a strach byly nahrazeny láskou.

Aha! Slovo „evangel“ v „evangelijní poslušnosti“ odkazuje na evangelium – na velkou spasitelnou skutečnost Kristova života, smrti a vzkříšení. Posloucháme Pána, ne primárně z povinnosti a rozhodně ne ze strachu, ale proto, že chceme poděkovat tomu, kdo nás tak úžasně zachránil.

Přesně tak! Jakákoli poslušnost Pánu, která není motivována myšlenkou na jeho kříž, je „poslušností“, která, upřímně řečeno, není křesťanská. Je to bezduché zákonictví. Neobsahuje nic z Krista, nikdo ho nedokáže dodržovat a Bůh ho nepřijímá. Je to staromódní nesmysl farizeů.

To je silná káva, pane O! Jste si jistý, že to nepřeháníte?

Čtete Bibli a posuďte sám! Vezměme si například 1. list Korintským. Zde apoštol Pavel dává pokyny, jak řešit celou řadu problémů v korintské církvi – problémy jako neshody, nemravnost, manželské

napětí, rozdíl ve svědomí, nepořádek při veřejném uctívání a falešné učení. Řeší každý problém (bez výjimky!) tím, že ukazuje, jak tento problém souvisí s Kristem a jeho křížem. Celý jeho dopis je výzvou k „evangelijní poslušnosti“.

*„Přemýšlej jasně o kříži a budeš jasně přemýšlet o všem ostatním.“
To je to, co říkáte?*

Ano, to učí Bible. A abych to trochu konkretizoval, uvedu vám pár aktuálních příkladů. Jill, křesťanka, jede autem městem a všimne si, že jede rychlostí 35 mil za hodinu. Zpomalí, „protože“, jak říká, „takový je zákon; a kromě toho bych mohla dostat pokutu.“ Nechci kritizovat její uvažování ani to, že zpomalila, ale v tomto bodě se její myšlení neliší od myšlení nekřesťana.

Dobře, ale jak by měla uvažovat?

Stejně, ale navíc ještě: „Můj Spasitel se obětoval pro dobro druhých. Ze stejného důvodu bych měl obětovat část rychlosti a snížit riziko, že někoho zabiju.“

A jaký je váš další příklad?

No, před nějakou dobou jsem slyšel přednášku o duchovním zneužívání. Muž Boží, který ji přednášel, nám na základě Písma ukázal, jak by vedoucí neměli lidi nutit ani zastrašovat. Jeho poselství v podstatě znělo: „Musíme přestat dělat to a to a to; místo toho musíme dělat tohle a tohle a tohle.“ To bylo vše, a trvalo mu to hodinu. Ani jednou se nezmínil o kříži.

Těm, kteří nutili a šikanovali, bylo řečeno, aby činili pokání, ale nikdy nebyli nasměrováni ke krvi na Kalvárii, k odpuštění, které tam lze najít, a k tomu, jak můžeme být navždy změněni tím, že si uvědomíme, že jsme byli ukřižováni s Kristem. To, co zneužívající vůdci potřebují, není nový kodex; je to život žitý u kříže. Kříž! Kříž! Ten musí být v popředí všech našich myšlenek. Vždy máme na výběr mezi tím, být „evangelijní“ a být v bludu.

Evangelical Times

NEDOBYTNÝ HRAD JE HOSPODINOVO JMÉNO

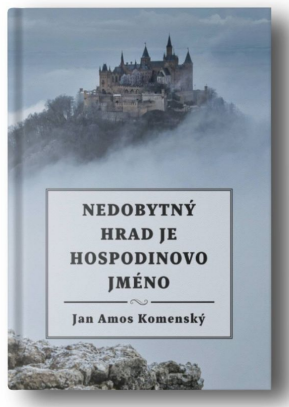
Jan Amos Komenský

Rozměr a vazba: 125×176 mm, váz.

Počet stran: 88

Cena: 210,- Kč

V době, kdy svět sužují války a nejistota, nám Jan Amos Komenský připomíná, že naše jediné bezpečí se nachází jinde. Jeho kniha je nadčasovým průvodcem, který ukazuje, jak se vnitřně opevnit a jak čelit vnějším hrozbám s odvahou a vírou. Najdete v ní nejen útěchu a inspiraci, ale i pomoc, jak vybudovat hrad, který nikdo nikdy nedobude.
Jazykově upraveno.

V nabídce

Úzká cesta Kristova určená křesťanům, *Řehoř Krejčí*, A6, brož. 52 s., 60,- Kč

Císař a církev, *Anthony Forsyth*, A5, brož. 128 s., 230,- Kč

Příslloví – Moudrost krále Šalomouna, *J. Kernal*, 110×160 mm, váz. 224 s., 365,- Kč

Devět zlatých klasů, *Jan Hus*, A6, booklet. 36 s., 35,- Kč

Modli se!, *John C. Ryle*, 110×160 mm, brož. 76 s., 95,- Kč

Žalmy pro potěšení srdce, *J. Kernal*, 110×160 mm, váz. 212 s., 365,- Kč

Připravujeme

Jaroslav Kernal – Kazatel: Radost a marnost života

(každodenní zamyšlení na celý rok z knihy Kazatel)

Jan Hus – O šesti bludech (jazykově upraveno)

Austin Walker – Boží péče o vdovy

Petr Chelčický – O reptavých (Mt 20 – O dělnících na vinici)

www.eshop.solideogloria.cz

Spolek Soli Deo Gloria

www.solideogloria.cz

Praha 2025